

שוב הובחה חשיבות נוכחות השלום בכל מקום שבו חותרים לשלום.

כאשר עמד אירגון האומות המאוחדות לכנס את ועידת האו"ם לשאלה הפלסטינית, הודיעה ממשלת ישראל כי לא רק שלא תשתתף בוועידה, אלא שהיא מתנגדת לקיום הוועידה בחסות האו"ם.

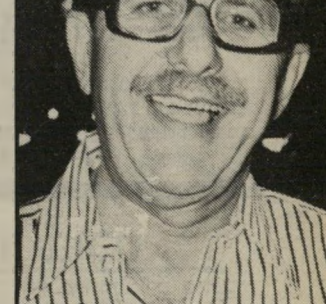
95 מדינות, המועצה הישראלית לשלום ישראל-פלסטיני וגופים רבים נוספים סברו אחרת.

כאשר נפתחה הוועידה, כראשית השבוע בארמון האו"ם בז'נבה, כלטה המישלחת של ארבעת אנשי המועצה (אלוף (מיל') מתי פלד, אורי אבנרי, אמנון זיכרונני ונעמי קיס) והוכיחה כבר כיום הראשון לוועידה את חשיבות נוכחותם של נציגי כוחות השלום הישראליים בוועידה מעין זאת.

תגובה מידית. כאשר הוקראה בוועידה הודעתו של יו"ר אש"ף יאסר ערפאת — שלא הוכירה את מאבק כוחות השלום הישראליים למען השלום, שלא הוכירה את אחריות הפלאנגות לטבח במחנות הפליטים, שלא הוכירה את התקוממות רע"י הקהל הישראלית נגד כל נסיון לטש"טש את האחריות הישראלית, שלא הוכירה את המיכשולים שמערימות ממשלות ערביות מסוימות בפני העם הפלסטיני ושלא הוכירה את הצורך לנהל משאומתן על בסיס של הכרה הדדית וכבוד הרג"י — יכלה המשלחת הישראלית להגיב מייד ובו במקום.

התגובה והתקבלה באהדה רבה על-ידי המישלחות. עיקרה: הבעת צער על כך שההודעה סיעה לכוחות הסירוב הישראליים והחלישה את כוחות השלום.

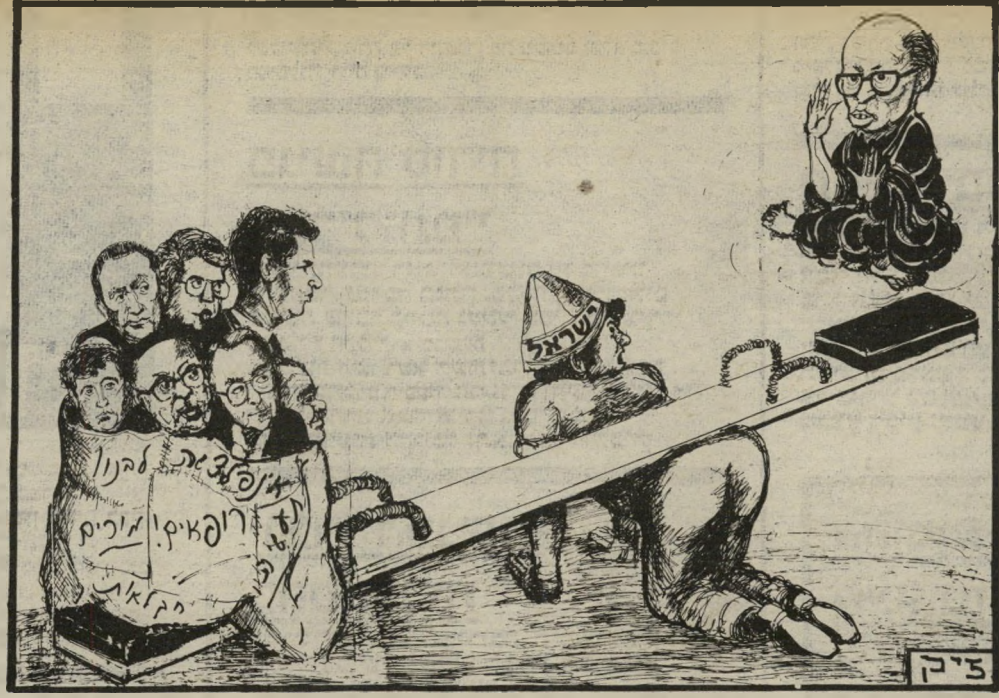
אולם לכל המשתתפים ברור,

ראש שב"כ לשעבר אחיטוב משמעות מיוחדת

שכמקובל בוועידות מעין אלה, העיקר הוא לא מה שנאמר במליאה אלא מה שנעשה מאחרי הקלעים. ומאחרי הקלעים של הוועידה — המתאכסנת בארמון האומות הניצב בקצה עורקי תנועה מרכזי, אשר נושא את השם "שדרת השלום" (אווניו דה לה פה) — פעלו השבוע אנשי המועצה הישראלית לשלום ישראל-פלסטיני בכל המרץ.

וכתובה מכה בכיס, הודיעה כי תקצף השנה חמישה אחוזים מסכום השתתמותה השנתית, שהוא 1.5 מיליון דולר, בכיסוי הוצאות הארץ. קיצוץ זה של 70 אלף דולר לערך מוריד את השתתמות ישראל בתקציב הארץ מ-0.23% של כלל התקציב ל-0.22%.

אולי כבר תרד משם

אלבוסטה, שנתמנה לאחרונה כיו"ר הוועדה החוקרת את גניבת מיסמכי התדרוך של ג'ימי קרטור על-ידי עוזריו של רונלד רגן, ערב העימות ביניהם בכחירות של 1980.

וכיצד הופיע שמו של אלבוסטה בכיתוב העברי על המירקע הירושלמי? דונאלד אל-בוסטה. בכך, לפחות, הוכיחה הטלוויזיה הישראלית שהיא מודה בהשתייכותה למרחב הערבי.

מישפט השופט לא שתק

הוא שתה שתי כוסיות, והם ביקשו תשלום עבור שלוש כוסיות.

נדירים מאוד המיקרים שבהם קובע שופט בפה מלא כי אדם ישב בבית-הסוהר על לא עוול בכפו, בגלל עיללה שמישהו העליל עליו. ונדירים עוד יותר המיקרים שבהם קובע שופט כי על המדינה לפצות עציר כזה על הסבל שנגרם לו.

לאחרונה קבע השופט יצחק שבתאי, בבית-המשפט המחוזי בבאר שבע, כי על המדינה לפצות את אליהו ימין מקריית-מלאכי בסך של 420 אלף שקל על 74 ימים שישב במעצר, ועוד 50 אלף שקל עבור הוצאות המישפט הרבות שהיו לו כדי להפריך את העלילה שהעליל עליו מנשה שבת.

השופט קבע חר וחלק, כי שבת העליל עלילה חסרת-שחר כאשר האשים את ימין כחשוד, כאימים ובתקיפה. השופט קבע עוד, כי לו פעלה מישטרת קריית-מלאכי ביתר רזיוות ופחות רשלנות, ולולא נהגה במשפטי-אכזריות, היתה מגלה בפצמה כי כל העניין הוא עלילתי-שווא, והדברים לא היו מגיעים כלל למישפט.

"איוזה בן-זונה?" הכל החל בקט"ט טה אוולית שקרתה לפני שנה בבית-קפה בקריית-מלאכי. ימין שתה שם שתי כוסיות עראק, וכאשר פנה לשלם נדרש לשלם עבור שלוש כוסיות. הוא טען כי שתה רק שתיים ושאל את בעל בית-הקפה: "איוזה בן זונה אמר לך ששתייתי שלוש כוסיות?" והתברר כי אחד מאורחיה עתירי הממון והמכובדים של העיירה, מנשה שבת, הוא שאמר לבעל הקפה כמה כוסיות שתה ימין. כאשר שמע שבת את המילים "בן-זונה", ראה בכך עלבון צורב שאי אפשר לעבור עליו בשתי קה. שבת התנפל על ימין והשניים התקוטטו עד שאורחים אחרים הפרידו ביניהם.

אחד האורחים ליווה את ימין לביתו כדי שהקטטה לא תתלקח מחוץ. מכיוון שלפני שעזבו את בית-הקפה צעק שבת לעבר ימין כי הוא עור ילמד

השטחים הכבושים בריחה בקריית ארבע

אתה זקוק לקלציניקוב? אין בעיה: גש להתנחלות ובחר לך אחד.

הסיפור נשמע כמהתלה עגומה. המישטרה, כך נמסר השבוע, הד לטעה לבדוק את כלייה-הנשק המצויים בקריית-ארבע. כדי לחקור אם אחד מהם שימש לרצח תלמידי המיכללה המוסלמית בחברון הסמוכה.

אילו סגרה המישטרה את קריית-ארבע כמה דקות אחרי הרצח, הטילה עליה עוצר וערכה חיפושים מכית לבית כדי לגלות את הנשק המבוקש — היה בכך הגיון. כך נוהגת המישטרה לעשות בשכונה ערבית, אשר בקירבתה נהרג יהודי.

אך עריכת חיפוש כזה באיחור של שלושה שבועות — זהו נוהל הגובל בכריחה. בשלושה שבועות יכולה גם המחטרת הפחות מוכשרת בעולם להגניב את הנשק לצידון, לג'ינ'יעלית או לברוקלין.

מיצבור של נשק, ככל זאת גילתה המישטרה משהו שאין שום רישום רציני של הנשק בקריית-הקנאים.

נמצאו בה כמויות אדירות של נשק. מסתבר שלתנחנחלי קריית-ארבע יש יותר קלציניקובים מכפי שיש להם תפילין.

הכלים האלה מוחזקים בקרייה כאילו היו חפסיות-קלפים. הם מר-עברים מיד ליד. תושבים שעזבו את המקום מסרו אותם כמתנה לאחרים. מי שחם על קבלה לנשק, נמצא כלי נשק. מי שלא הותאם מעולם, נמצא כשכירו כמה כלים בלתי-רשומים.

חלק מן הכלים נעלם, חלק אחר נוסף על הנשק הרשמי נוסף נשק-שלל, ונשק שאיש לא יכול היה להסביר את מקורו. יתכן שהוברת, נגנב או נתנם. בקיצור: קריית-ארבע היא כולה מיצבור אדיר של נשק. ואם זהו המצב בהתנחלות אחת, יש להניח כי רומה המצב בשאר ההתנחלויות.

הגילוי היה נכון. על רקע זה לובשים דבריו הקודרים של אברהם אחיטוב, מי שהיה ראש שרות-הביט"ח הוהכללי והמומחה מס' 1 במדינה למחתרות, משמעות מיוחדת.

אחיטוב טען כי ההתנחלויות משמשות כמדגרות למחתרת יהודית לאומנית. כשעתה פירסם השבועון האמריקאי טיים כי אחיטוב התפטר מתפקידו, מפני שראש-הממשלה לא הניח לו להשתמש בשיטות יעילות לחקירת ההתנקשות שבוצעה — כלי ספק על-ידי מחתרת יהודית — כראשייה-עיריית של שכב, רמאללה

הדבר הוכחש מכל וכל, אך על רקע דבריו של אחיטוב על איה-שימוש בשיטות-החקירה המקוריות בשב"כ, מסתבר בדיועבר כי הגילוי היה נכון, או לפחות קרוב מאוד לאמת.

עתה, כשהכל ברור וגלוי, השאלה היא: האם הציבור הישראלי יניח לדברים להידרדר עד לעברי פי פחת של מילה-מתאחים בלתי-נמנעת, או שיושם קץ להתארגנות המחתרנית וישולט החוק ברגע האחרון?

אותו לקח ויביא את בניו לנגוקו בו. עוד לפני שהצליח ימין להגיע לביתו, עצרו לידו כמה מכוניות ומתוכן יצאו חמישה מבניו של שבת וגם שבת עצמו. הם התנפלו על ימין בחמת זעם, היכו אותו, חבטו ובעטו בו עד ששכב על הארץ חסר-אונים וכמעט מחוסר-הכרה. אז עזבו את המקום, השאירו אותו מתבוסס כרמול והסתלקו.

ימין הצליח לחזול לביתו ושם שכב במיטה כואב ודואב.

עם בקבוק ויסקי. נראה כי מייד אחרי הפוגרום נועדו בני מישפחת שבת ודנו במעשה. הם עצמם נדהמו כנראה ממזכו של הקורבן כאשר עזבוהו, וחששו כי הוא יפנה למישטרה ויתלונן עליהם. או טיכסו עצה והחליטו להקדים רפואה למכה.

מנשה, אביה-המישפחה, מיהר לתחנת-המישטרה עוד באותו ערב, וסיפר לשוטר כי ימין תקף אותו בבית-הקפה, וכי ימין סוחט אותו מזה שלוש שנים. לרבריו נוטל ממנו ימין סכומי כסף המסתכמים בעשרות אלפי שקלים. הוא סיפר כי ימין מתנפל עליו כאשר הוא עומד לשלם כסף בבית-קפה או במכולת, ונוטל ממנו כמה פעמים בשבוע סכומי כסף שונים.

השוטר גבה את עדותו של המתלונן, אך לא חקר אותו עליה. הוא לא שאל אותו מי עוד היה בבית-הקפה והיה עד לתיגרה, הוא לא שאל אותו באיזו מכולת סחט אותו ימין ומי ראה זאת. הוא רשם הכל ואמר כי יפעל בהתאם.

"המצאה אינפנטילית". כאשר נעצר ימין הפצוע על-ידי שוטי העיירה, בגלל תלונתו של שבת, היה כלי-כך מבולבל ונוכח, שלא הבין כלל על מה הם מדברים. ימים אחרים שתק ולא סיפר דבר, ואז, כאשר התברר לו כי הוא נאשם באישום רציני ועלול להסתבך כהוגן, פתח את פיו וסיפר לראשונה את גירסתו.

אולם גם אז לא האמינה לו המישטרה ולא התייחסה לגירסתו ברצינות. החומר הוגש לפרקליטות, נגד ימין הוגש כתבי-אישום בעבירות של תקיפה וסחיטה באימים, והוא נעצר עד תום ההליכים.

רק כאשר סיים המתלונן שבת להעיד במישפט, והשופט שבתאי השתכנע כי עדותו כולה שקר, המעוררת גיחוך, המצאה אינפנטילית שאין לה כל ביסוס במציאות, שיחרר השופט את ימין ממעצרו. עד אז ישב כבר 74 יום במעצר בגלל עלילת השווא.

המדינה תשלם. השופט לא יכול היה לעבור על כך בשתיקה. הוא הפנה את תשומת ליבו של פרקליט מחוז-הדרום למעשה זה וביקש כי הדבר ייחקר.

השופט קיבל בפסק-דינו את כל טענותיהם של הסניגורים, עורכי-הדין אהרון בן-שחר ויעל לב-ארי, השופט ציין כי הוא רוחה בשתי ידיים את עדויותיהם של שבת ונבוני: "הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם לא עבר כל עבירה מאלה המיוחסות לו בכתבי האישום, וכי גם לתיגרה שאירעה בבית-הקפה נקלע שלא מרצונו. תוך כדי הגנה עצמית. לכן הנני מוכה אותו מכל האשמות שיוחסו לו."

בעיקבות זיכוי מלא זה ודבריו של השופט בפסק-הדין, פנו הסניגורים לבית-המשפט וביקשו כי המדינה תפצה את ימין על תביעת השווא חסרת היסוד שבגללה ישב זמן רב במעצר. הם תבעו סכום של יותר ממיליון לירות.

"אילו הסתיים עניין באותה קטטה פעוטה בבית-הקפה, אין ספק כי כל העניין לא היה תופה לממרים שמעבר לכל פרפוררציה... אולם מנשה שבת, הרואה עצמו כגביר העיירה, לא השלים עם מה שנראה לו פגיעה בכבודו, והוא החליט ללמד את הנאשם לקח. אך הוא אינו היחיד האשים כמה שקרה. לוא התנהלה הקורת המישטרה בחריצות, ביסודיות וללא רשלנות, היתה נחסכת מהנאשם מנת היסורים ואשמת השווא של חסיטה באימים." קבע השופט.

העולם הזה 2400